

TUULIA

Ystävä merimaisemissa

TUULIA

Ystävä merimaisemissa

Kirjoitus

Runot

Kuvitus

Sävellys

© 2021 Charlene Malpartida, CMida

Kustantaja BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6053-6

SISÄLLYS

Ystävä merimaisemissa
Luonnonsuojelua
Sairaslomalla
Pelottavia uusia asioita
Surunsekaista pelkoa
Kirje Asioiden Päättäjälle
Tärkeitä asioita
Poliisille liikaa tarinaa
Ystävykset koolla
Onneton mies
Kalle valvojaksi
Kun kaikki menevät metsään
Luonnonkauneutta
Selvisi säikähdyksellä
Laitonta tavaraa
Nopeaa toimintaa
Kevättä ilmassa

Ystävä merimaisemissa

Vehreän metsäisessä maassa meren äärellä on kallioista rannikkoa, luotoja ja kareja. Joskus veden pinta on niin alhaalla, että meriveden peitossa piilevät veden silottamat kalliot työntyvät esiin veden pinnan yläpuolelle. Nämä paikat luovat kodikkaan ympäristön siloisine kivineen ja vedenalaisine vihreine levineen monenlaiselle eläimistölle. Vaikka ei maisemassa ehkä ensi näkemällä muuta huomaa kuin välkehtivää aavaa sinistä merta, joka tyhjyydessä lainehtii vienon tuulen aikaan saamana, on sen peitossa suuri ja ihmeellinen maailma. Tämä meren ylläpitämä monenmoinen maailma aukeaa saarten jälkeen vielä suurempana aavaan valtamereen. Joskus sen rannoille saattaa hakeutua etsimään mukavaa seuraa montakin karvaista ystävää. Ruskeakarhuksi parrakasta isäänsä nimittämä pieni koululainen ei ollut yhtään pahoillaan perhe Lempisen lomanvietto paikasta, sillä hänen aikansa kului mukavasti meren äärellä kuljeskellessaan pitkin pitkää

niemeä ja hyppiessään rantakivillä. Usein hän makoili suurten kivien laella pää kohti kiven raoista pilkottavaa vettä nähdäkseen, mitä sen suojissa asusteli. Joinakin päivinä taas tytön oli jopa mahdollista kahlata matalassa vedessä kohti ulapalla häämöttäviä kareja. Piti kuitenkin olla varovainen, ettei liukastunut liukkaaseen levänpeittämään kallion pintaan ja liukunut kuin pingviini täyspäätä veteen.

- Vaikuttaa siltä, että veden alla alkaa toisenlainen metsä, arveli tyttö huomatessaan erilaisia leviä ja kasveja, joiden suojista välillä uskaltautui esiin pieni kala uiskennellen kohti aurinkoista aukeaa. Yrittäessään tarkkailla kalaa lähemmin tytön varjo lankesi veteen säikäyttäen kalan taas piiloon levien kätköihin, josta se hetken kuluttua taas uskaltautui esiin.

Tänä kesäisenä päivänä oli ihana auringon paiste ja veden äärellä tuoksui raikas meri. Pystyi kuulemaan vienoa veden liplatusta samalla kun tuulen vire humisutti välillä rannalla kohisevia haavan lehtiä. Pieni märkä tyttö, joka oli jo monen nimeltä tuntema, Tuulia Lempinen loikoili vähän matkan päässä rannasta sileillä kivillä, joita aurinko oli jo aikaisin aamusta lämmittänyt. Tyttö raotti hivenen silmiään ja yritti laiskana vilkuilla kirkkaiden auringon säteiden lomasta ympärilleen.

- Mä luulen, että tämä kesä jää aivan liian lyhyeksi, tyttö tuumi ja jatkoi sitten keskustelua pienen

henkäyksen jälkeen. – Luulen, että sanon jo nyt hyvästit, vaikka ehkä jonain päivänä vielä tavataankin.

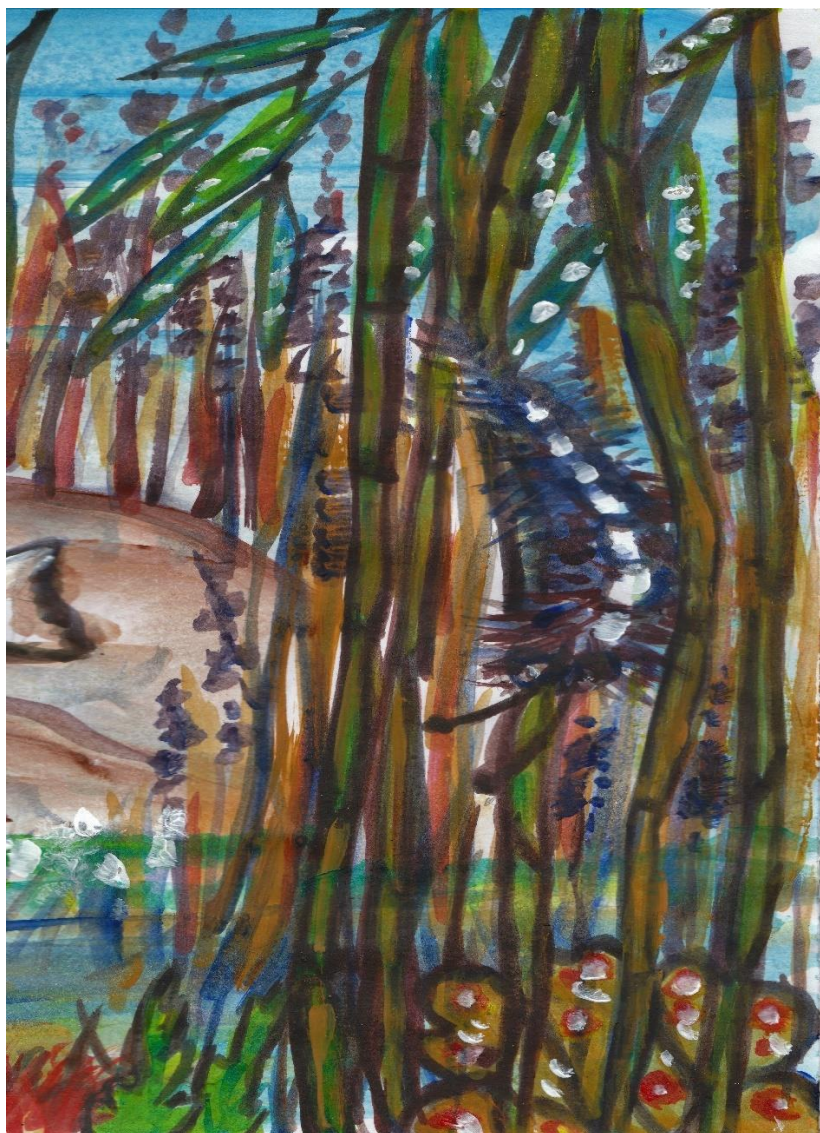
Tuulia katsahti viereensä nähdäkseen, mitä hänen uusi kesän aikainen ystävänsä siitä ajattelisi. Ranta kivillä tytön vieressä makaava sen vuotinen hylkeen poikanen katsahti Tuuliala ja sulki sitten silmänsä tuhahtaen.

- Tarkoittiko toi, että hei hei? kysyi Tuulia kääntyen tuijottamaan kallioilla hänen kanssaan loikoilevaa pientä hyljettä. Kuutti oli kesän aikana kasvanut kovasti. Sille syntymän jälkeen kasvanut tuuhea turkki oli jo karsiintunut vähitellen pois aikuistumisen tieltä. Noin nopeaan siitä oli tulossa jo täysikasvuinen ja Tuulia vasta oli koululainen, vaikka oli syntynyt sitä vuosia aiemmin.

Hetken päästä kaukaa, jo vielä ulapalta, rupesi kuulumaan kaukaista moottorin hurinaa. Tuulia ei aluksi kiinnittänyt siihen mitään huomiota, mutta pian saarten takaa ilmestyi näkyviin moottorivene. Moottorivene kiiti hurjaa vauhtia eteenpäin jättäen taakseen kaartuvan aallokon. Se lähestyi suoraa kohti rantaa ja hurasti hetkessä ranta karikoilla loikoilevien kaverusten ohi kohti niemen vierassatamaa. Tuulia kääntyi hämmästyksissään katsomaan ohi kaartavia kaahailijoita huomaamatta veneen perässä seuraavaa aallokkoa. Se oli vain yksi pieni hetki, kun Tuulian yli pyyhkäisi aalto pyörittäen samalla pienen hylkeen Tuulian viereltä kalliota myöten veteen.

Ystäväni hylje

- Iik, saattoi kuulla hämmästyneen hylkeen äännähdyksen sen vierissä veden mukana mereen. Kun tyttö oli lopulta saanut aallon nenään asti nostattavan veden niistettyä ulos sieraimistaan, huomasi hän ystävänsä kadonneen aallon mukana hurjastelijoita karkuun.

- Äärh, ärjyi Tuulia veneen perään. – Ei noin lujaa saa ajaa ohi... ja vielä näin läheltä rantaa. Sitten Tuuliakin päätti hylkeen lailla kieriä kalloilta veteen ja uida takaisin lähellä häämöttävää rantaa, kunnes maha osui rantapohjan hienoon hiekkaan. Ranta ei ollut mitenkään syvä ja Tuuliasta oli hauskaa kokeilla, kuinka lähelle rantaviiva pystyi uimaan. Merivesi oli tänä kesänä ollut niin matalalla, että saattoi jopa kävellä pienen matkan päähän rannan tuntumassa vedestä pilkottaville karikoille, joilla Tuulia hylje kaverinsa oli ensi kertaa tavannut.

- Hyvä kun tulit jo, sanoi Helle sisään astuvalle lapselleen. – Ethän uinut ulapalle päin, vaan ainoastaan rannan suuntaisesti, hän vielä varmisti Tuulian totelleen.

- Joo, joo, sanoi Tuulia vaimeasti kulkiessaan tuvan läpi suureen kylpypyyhkeeseen kääriytyneenä. Tämän kesän Lempisten perhe oli viettänyt melkein pä kokonaan merimaisemissa kauniilla niemellä.

- Tästä saaristo alkaa ja tuolla jo näkyy ulappa, oli Aleksin tapana selostaa ylpeänä muistellen lapsuuttaan ja kalareissujaan isänsä kanssa samaisella

niemellä. Pieni vanha puinen mökki oli jo aikojen saatossa joutunut moneen kertaan kunnostettavaksi. Täysremontissa sen ilme oli muuttunut ajan tyylin mukaan, kunnes paikan nykyinen omistaja Alekski Lempinen oli sen päättänyt entisöidä nykyiselle mallille, jossa oli jotain uutta ja jotain vanhaa.

- Miksi sä isä lähdit nuorena ulkomaille? kysyi Tuulia isältään tullessaan lasitetulle verannalle katsomaan kirkkaasti loistavaa merimaisemaa. - Sullahan oli mukava paikka elää ja viettää aikaa täällä meren äärellä, selitti tyttö kysymystään. Isoisoisältään perityssä vanhassa olkihatussaan päivän uutisia lueskellut Alekski mietti hetken ja sitten ryhdistäytyi oikaisten asentoaan verannan mukavassa nojatuolissa.

- Katsos tuonne, näytti Alekski kädellään kaukana saarten keskellä hämöttävää ulappaa. - Tuon kirkkaana välkehtivän meren takana on toinen maa. Siellä asuvat ihmiset puhuvat erikieltä, tekevät erilaisia ruokia ja niillä on erilaisia tapoja, kertoi Alekski matalalla ja vakavalla äänellä, mutta päättikin kertomuksensa hauskesti. - Mä halusin lähteä niitä sinne morjestamaan.

- Ai niin kuin joku viikinki? kysyi Tuulia vitsikkäästi.

- Ei kun niin kuin turisti, selitti Alekski.

- Niin no, Tuulia vakavoitui. - Onhan sulla vielä tämä paikka. Ainakin voi olla lomat täällä, Tuulia jatkoi ymmärtäväisenä. - Mutta mä kyllä tykkään asua Marjarinteellä, kun se on mun koti ja kaikki mun

kaveritkin ovat siellä. Mä en varmasti ikänä lähde sieltä muualle.

Tyttö lähti siitä, mutta jäi vanhan idyllisen merenrantatalon rappusille istumaan ja miettimään, mitä seuraavaksi keksisi tehdä. Aleksi kävi Tuulian viereen istumaan.

- Katsos noita, Aleksi osoitti maata.

- Ai muurahaisia? ihmetteli Tuulia.

- Niin. Ne kulkevat järjestelmällisesti eikä ne edes törmäile. Ne saattavat kulkea pitkän matkan kotipesästään ja sitten ne palavat sinne takaisin. Jos sä aikuisena haluat lähteä kulkemaan maailmalla niin säkin voit sitten tulla takaisin, rohkaisi Aleksi Tuuliala.

- Ok. Hyvä tietää, kuittasi Tuulia hyvillään.

Hetken hiljaisuuden jälkeen hän kuitenkin huomasi. - No, mutta noi törmää, ja osoitti vuorostaan maata, jossa muurahaiset vilisivät toiset toiseen suuntaan ja toiset toiseen suuntaan.

- Tai sitten ne, vain vaihtavat kuulumisia.

Katsotaanpa...

Kaksi muurahaista jäi pitkäksi aikaa tutkimaan toistensa tuntosarvia. Se sai Tuuliankin huomaamaan:

- Joo. Ne ilmeisesti vain vaihtavat kuulumisia.

Tuuliasta muurahaisten tarkkailu tuntui pian tylsältä ja tyttö mietti, miten isä saattoi olla niistä niin kiinnostunut. Paljon mukavampaa olisi tarkkailla, jotakin muuta,

vaikkapa villieläintä tai vedenalaista maailmaa. Ajatus sai Tuulian kysymään Aleksilta:

- Mitä muuta voi täällä nähdä?

Aleksi mietti hetken.

- Hylkeen.

- Nähty on, vakuutti Tuulia.

- Ai, hämmästeli Aleksi. -No, mitä muuta sä olet nähnyt?

- Peuran, mietti Tuulia.

- No sen kyllä onneksi minäkin näin ja vielä hyvissä ajoin. Olisi muuten tullut kolari, muisti Aleksi. - Kerkesin juuri ja juuri jarruttamaan.

Molemmat huokaisivat ja miettivät hetken kaikessa hiljaisuudessa edellispäivän kauppareissua.

- Voiko täältä nähdä valaita tai delfiinejä? tuli Tuulian mieleen kysyä merta tarkkaillessaan.

- Pyöriäinen saattaa vilahtaa. Se on vain niin arka eläin, ettei sitä usein näe... tuumi Aleksi.

- Pyöriäinen... Mikä se on? ihmetteli Tuulia.

- Onko se vähän niin kuin malluainen?

Se oli Tuulian mielestä hauska vesieliö tai sanottiinko sitä nyt hyönteiseksi... Eipä kai, koska se eli veden alla.

Malluainen ikään kuin lillui vedessä selällään ja käytti raajojaan airoina. Vedenalainen maailma alkoi viehättää Tuuliala entistä enemmän. Mitenköhän sitä voisi tutkia paremmin?

- Pitääkö omistaa sukellusvene, jos haluaa vedenalaisen maailman tutkijaksi? kysyi Tuulia isältään.

- Hah! En tiedä, naurahti Aleksi ja unohti samalla vastata Tuulian aikaisempiin kysymyksiin. Tytön mieli kulki niin nopeasti, ettei isä enää voinut muistaa kaikkia lapsen esittämiä kysymyksiä. - Voithan sä ruveta säästämään rahaa, jotta voit sellaisen ostaa. Saattaa löytyä joku, joka myy halvalla käytetyn, hän jatkoi hymyillen ja odottaen näkevänsä tyttärensä kasvoilla, mitä tulevan piti.

Tuulia vakavoitui ja jäi miettimään leukaansa hieroen.

- Hm... mitähän se sellainen maksaisi?

Sellainen, joka ei ainakaan vuoda...

Tuulia jäi asiaa miettimään ja pohtimaan, mutta päätti lopulta ottaa asiasta selvää viettäen iltapäivän sisällä tietokoneen äärellä.

- Kuinkas kauan olet ollut koneella? kysyi Helle huolehtien, ettei tytön päivä kuluisi kokonaan ruutua tuijottaen.

- Tunti tai kaks, arvioi Tuulia toivoen, että saisi vielä lisääaikaa.

- Laitapas sitten laite jo kiinni, komensi äiti. - Voit auttaa mua. Viedään välipalakiisselit verannalle.

- Mutta, kun mä en ole vielä löytänyt ketään, joka myisi mulle käytetyn sukellusveneeseen, vaikeroi Tuulia. - On tosi hankalaa muuten tietää, mitä sellaisetkin maksaa, jatkoi Tuulia lysähtäen toivottomana poski pöytää vasten.

- Tarvitseekohan siihen ajokorttia? mietti Helle istuen pöydän ääreen Tuulian viereen. Äiti yritti

Jo koululainen Tuulia Lempinen viihtyy kesäisellä Niemellä koko perheen kanssa. Mökkiläisten sekä kesävieraiden harmiksi Niemen uimaranta ja vierasvenesatama suljetaan ja omistetaan luonnonsuojeluun. Tuulia lähtee selvittämään todellista syytä kylttiin ´pääsy kielletty´ ja joutuu keskelle epäilyttäviä puuhia. Tuulia huomaa, etteivät Niemellä liikkuvat tyypit olekaan luontotieteilijöitä, sillä he eivät näytä edes tuntevan eläinlajeja.

Aikuisten ongelmat tuntuvat raskaalta taakalta myös lapselle.

-Mun elämä on riekaleina, valittaa Tuulia tutulle Maijalle. Niemi on anastettu luonnonsuojeluun, Kalle muuttaa pois eikä Emmasta ole kuulunut mitään sitten pitkään aikaan. Kaiken lisäksi Karhukin on kaatouhan alla.

Kirjassa mukana kolme runoa, joista yksi on rakastuneen Kyöstin, sekä nuotit runoon: -Valkoinen peura.

Tämä on Tuulia Lempisestä kertovan kirjasarjan toinen osa. Kirjasarjan ensimmäinen osa, Tuulia -Naapurina Karhu, on kirjailija ja kuvataiteilija Charlene Malpartidan ensiteos ja julkaistu vuonna 2021.

´Inspiroidun luonnosta. Kirjoitan todellisia kokemuksiani tarinoiden muodossa luonnonvaraisten eläinten kohtaamisista.`

